

РЕШЕНИЕ

№ 567

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, второ наказателно отделение, в открито заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и пета година, в следния състав:

Председател: Милена Панева
Членове: Петя Колева
Иван Стойчев

в присъствието на секретаря Иванова и прокурора Симов, като разгледа докладваното от съдия Стойчев НД № 781 по описа за 2025 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по повод на касационна жалба от защитника на подсъдимия Н. К. Н. – адвокат П. К., срещу решение, постановено по ВНОХД № 328/2025 г. по описа на САС, с което съдът потвърдил Присъда по НОХД № 6834/2023 г. по описа на СГС, с която подсъдимият Н. бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 304а, пр. 3, вр. с чл. 304, ал. 1 от НК и му било наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца, чието изтърпяване било отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от 3 години и глоба в размер на 800 лв., отнел в полза на държавата предмета на престъплението – банкнота с номинал 20 лв., и възложил на подсъдимия на основание чл. 189, ал. 3 от НПК разносните по делото.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимия поддържа касационната жалба на посочените в нея основания. Пледира при условията на евентуална защита подзащитният ѝ да бъде оправдан с касационното решение, делото да бъде върнато за повторно разглеждане от друг състав на въззивния съд или да бъде намалено наказанието.

Подсъдимият Н. поддържа становището на защитника си и моли за справедливо решение.

Представителят на ВКП пледира обжалваното решение да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, след като се запозна с доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери жалбата на защитата на подсъдимия Н. за неоснователна.

С касационната жалба решението се атакува на трите касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК.

В тези случаи логическата последователност на анализа налага първо да бъдат разгледани доводите за съществено нарушение на процесуалните правила, защото ако бъдат възприети, произнасянето по останалите основания би се явило безпредметно.

Главният довод в подкрепа на това основание е, че основното веществено доказателство – банкнота с номинал от 20 лв., е иззето и приобщено към доказателствената съвкупност в нарушение на предвидената в НПК процедура. На

първо място, за изземването ѝ не бил съставен отделен протокол, а то било отразено в протокол за оглед на местопроизшествието. Той пък, от своя страна, не бил представен за одобрение в частта относно изземването на съдия от компетентния първоинстанционен съд.

Отделно от това бил опорочен и самият протокол за оглед, защото поемните лица, разпитани пред съда, потвърдили, че не са възприели банкнотата там, където според протокола се намирала, а именно на пода под предната дясна седалка на полицейския автомобил, а са я видели за пръв път върху неговия покрив.

Още първоинстанционният съд се съгласил с доводите за опорочаване на огледния протокол в частта му, удостоверяваща фактическо изземване на процесната банкнота от 20 лв. от подсъдимия, поради извършването му без предварително разрешение или последващо одобрение на съдия от съответния първоинстанционен съд. Въззивният съд е утвърдил този извод като правилен и законосъобразен, какъвто той е и според настоящия касационен състав.

Наред с това въззивният съд правилно и мотивирано се е солидаризирал с позицията на първия, че е процесуално допустимо, при опорочаване на протокола за изземване като писмено доказателствено средство, обстоятелствата по реализираното фактическо изземване да бъдат установявани с други доказателства, в т.ч. и гласни, и в частност чрез разпит на присъствалите поемни лица. В този смисъл е и трайната практика на ВКС.

Изрично е утвърден от САС обаче и изключително подробният анализ на СГС на показанията на двамата свидетели – поемни лица С. и Г., който в пълно съответствие с процесуалния закон обхваща не само заявеното устно и непосредствено пред първата инстанция, но и прочетените по надлежния ред показания на досъдебното производство, както и изявленията кое от заявеното поддържат и кое не. В резултат на този анализ инстанциите по фактите мотивирано са приели за верни първоначалните показания на поемните лица, които са в подкрепа на обвинителната теза, а именно че са възприели издетата от полицаите банкнота на пода на полицейския автомобил, а не на неговия покрив.

Като друг конкретен довод за допуснато съществено процесуално нарушение касаторът изтъква обстоятелството, че въззивният съд не е обсъдил изрично възражението, направено за пръв път във въззивното производство, че са налице предпоставките за приложението на чл. 9, ал. 2 от НК, с оглед явно незначителната обществена опасност на деянието.

Формално въззивното решение не съдържа отделен, обособен и изричен отговор на този довод. Но това не е и необходимо. Както въззивният, така и първоинстанционният, а също и касационният съдебен състав дължат отговор на доводите на страните, но това не означава, че съдебният акт следва непременно да съдържа пълен каталог на възраженията и основанията за отхвърлянето на всяко от тях поотделно. Когато в останалата част от изложените мотиви се съдържа имплицитен отговор на определено възражение, който може да бъде разбран чрез коректен прочит и логическо тълкуване, не е нужно съдебният акт да се обременява с по същество повторното му отхвърляне, само за да е направено това в отделна, обособена за тази цел част от текста.

В конкретния случай въззивният съд не само е утвърдил индивидуализацията на наказанието, извършена от първоинстанционния съд при условията на чл. 54 от НК, но е изложил и мотиви, че не е била отчетена в достатъчна степен именно специфичната обществена опасност на деянието, свързана с подкопаване на доверието към контролните органи и потенциалното уронване на техния престиж. Това му становище напълно предопределя отговора

на всеки довод за по-благоприятно третиране на деянието, било с оглед приложението на чл. 55, било с оглед приложението на чл. 9, ал. 2 от НК.

Искането на защитата за отделен, по същество повторен отговор за неприложимостта на тези по-леки алтернативи е най-малкото самоцелно. Останалите доводи за нарушение на процесуалните правила са оценъчни, а не конкретни и касационният отговор по необходимост може да има също единствено оценъчен характер. Настоящият касационен състав не споделя оценката на жалбоподателя, че доказателствата не били съпоставени в достатъчна степен, че като цяло доказателственият анализ на САС бил повърхностен и незадълбочен. Напротив, доказателствата са задълбочено анализирани, а противоречивите са съпоставени едни с други в степен, достатъчна, за да се обоснове кои от тях се кредитират и кои се отхвърлят. Следва да се има предвид, че САС напълно допустимо е възприел части от доказателствения анализ на СГС, които намерил за правилни и изчерпателни, без ненужно да ги преповтаря или преразказва. Така че коректната оценка на задълбочеността на анализа следва да обхваща и тези препращания към първоинстанционния акт, които са напълно допустими.

Като нарушение на материалния закон касаторът сочи неприлагането на чл. 9, ал. 2 от НК при наличието на условията за това. Аргументи за това намира в ниския размер на подкупа, в това че административните нарушения, чието санкциониране деецът се е опитал да избегне, са леки, че самият той е с положителна личностна характеристика.

Систематичното място на престъплението подкуп в НК го определя като престъпление против правосъдието, затова стойността на предложението дар не е решаваща за степента на обществена опасност на деянието. Както е възприето и от въззивния съд, то разкрива специфична обществена опасност, която се обосновава с ерозирането на нормалното функциониране на държавните органи на различни нива, както и на общественото доверие в тях. Разгледана на тази плоскост, „дребната“ корупция на пътя може да изглежда незначителна в сравнителен план, но фактическото ѝ декриминализиране с масовото приложение на чл. 9, ал. 2 от НК към ниските по размер подкупи практически би легализирало неспазването на правилата за движение.

В подкрепа на касационното основание явна несправедливост на наказанието касаторът отново изтъква положителната характеристика на подсъдимия, липсата на минали осъждания и добросъвестното му процесуално поведение. Всичко това е взето предвид от въззивния съд при обсъждане на индивидуализацията на наказанието и е допринесло за справедливото определяне на неговия вид и размер. И основното наказание „Лишаване от свобода“, и кумулативното „Глоба“ се доближават до минималните, предвидени в закона. Допълнителното смекчаване на комплексната санкция, а на още по-силно основание определянето ѝ при условията на чл. 57, ал. 2, вр. чл. 55 от НК не биха съответствали на целите по чл. 36 от НК.

Воден от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение, постановено по ВНОХД № 328/25 г. по описа на САС.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.